

корно слугата му Тахиръ. Джехадъ му причернѣ на очитѣ и като отстѣпни, малко остана да не падне възнакъ. Но пакъ се окопнати и замина на татъкъ, кѣто се люлъеше отъ мъжкати болки.

Той застапа завчасъ и се обърна още веднажъ къмъ съперникътъ си, който тъкмо тогава гледаше и се усмѣхваше къмъ ханжмитѣ. И потегли за единъ мигъ инстинктивно къмъ него да го хвърли отъ террасата или да го задави. Въ сѣщия часъ чу очарователниятъ смѣхъ на Бюлбюла, и осѣти че тозъ смѣхъ е назначенъ за младиятъ паша, та се спрѣ на мѣстото си. Страшенъ пламъкъ отъ гнѣвъ, негодувание и презрѣние пламна отъ-веднажъ въ гърдитѣ му къмъ съществото, въ което тъй ужасно бѣше се излъгалъ, и той промѣмла: „Ахъ, нѣма ни ти да го имашъ, нѣти той тебе, и всички сѣжно ще ми платите тая докачка“. Подиръ това се обърна и отиде отъ тамъ, безъ да се обади на ханжмитѣ.

VIII.

Като слѣзе отъ террасата унѣти се Джехадъ машинално на-прѣки въ гората и се скиташе тукъ-тамъ кѣто безъ глава. Той безъ да дава внимание на друго и потѣпканъ отъ страстѣта си и отъ болката си не мисляше за друго, освѣнъ бързо и ужасно да си отвърне. По нѣкога само свѣтнуваше му една послѣдня надѣжбица, една послѣдня мисълъ, която спираше злодѣйството, а то бѣше помислюването, да се помоли самъ на Бюлбюла за милость, да ѝ каже че не може да живѣе безъ нейната любовь: може да му се смили; та толкозъ дълго време тя бѣше тъй добра къмъ него.

Предъ-вечеръ, когато слънцето засѣдаше, тръгна Джехадъ за въ къщи. По-ввредъ на-около разцвѣтали поля, градини и гори, а всичкитѣ ги позлатило и посребрило слънцето отъ западъ; отъ ввредъ се